

Arrest

nr. 108 767 van 30 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

2. Over de rechtspleging

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat de verwerende partij noch een administratief dossier noch een nota met opmerkingen heeft ingediend.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 20 december 2012 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd per bode en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Blijkens het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 3° van de vreemdelingenwet begint de termijn te lopen op 21 december 2012, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 28 december 2012 was. Er werd geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Met toepassing van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dienen de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 51 e.v.” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsverplichting en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, meer bepaald “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak”.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen middels een beschikking de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven waarom de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen.

Door in algemene bewoordingen te stellen dat “de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens zou aanbrengen; dat verzoeker in zijn tweede aanvraag wel degelijk heeft verwezen naar nieuwe feiten en nieuwe situaties die zich hebben voorgedaan in zijn land van herkomst na de laatste fase van de eerste asielprocedure; dat de overheid deze nieuwe gegevens minstens had dienen te onderzoeken.”, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. De verzoekende partij laat na aan te duiden met welke nieuwe gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 51 ev van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat dit middel onontvankelijk is, daar de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing bovenvermelde bepaling schendt. Daarenboven laat de verzoekende partij na uiteen te zetten welke andere bepalingen van de Vreemdelingenwet ze geschonden acht. Het komt niet toe aan de Raad te bepalen welke artikelen van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden zijn.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 juni 2013 opgenomen grond, stelt zij te blijven bij haar standpunt, namelijk dat er wel degelijk nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

De verwerende partij sluit zich aan bij de argumenten in de beschikking.

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting slechts ingaat op een aspect van de beschikking van 3 juni 2013, met name waar wordt aangegeven dat in de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven waarom de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen en dat de verzoekende partij bij het nalaten aan te duiden met welke nieuwe gegevens geen rekening zou zijn gehouden, niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. Bij de loutere stelling te blijven bij haar standpunt, namelijk dat er wel degelijk nieuwe elementen naar voor werden gebracht, maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Er kan slechts worden vastgesteld dat zij nog steeds volledig voorbijgaat aan wat in de beschikking van 3 juni 2013 reeds uitdrukkelijk werd aangegeven, met name dat zij op geen enkele wijze enige concrete aanduiding geeft om welke aangebrachte gegevens of feiten het te dezen zou gaan en om welke reden deze als *“nieuwe elementen”* zouden moeten aanzien worden. De verzoekende partij haalt geen concrete elementen aan om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, dan wel op grond waarvan tot een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zou kunnen besloten worden. Zij geeft bij dit betoog hoogstens blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad te dezen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beschikking op onterechte wijze werd genomen, voornoemd aspect van voormelde beschikking blijft overeind.

Op de overige aspecten van de beschikking van 3 juni 2013 gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan dan ook geen afbreuk wordt gedaan. Met voormeld betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen in de beschikking van 3 juni 2013 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 3 juni 2013 opgenomen grond, wordt vastgesteld dat een schending van *“artikel 51 e.v.”* van de de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, meer bepaald *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak”*, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET